

Mevrouw de minister,

Mijnheer de député,

Beste Ann,

Beste Pieter-Jan,

Collega's, vrienden van deBuren, van Perzië en van Iran,

Graag beantwoord ik de vraag die mij nog niet gesteld is. Wat heeft een Vlaams-Nederlands Huis deBuren te maken met Iran? Het antwoord is eenvoudig. deBuren is een huis van debat en reflectie. De verkiezingen van juni vorig jaar waren historisch en wij kenden een journaliste en een fotograaf die meer dan normale interesse hadden om van dit land en dit moment het voorwerp te maken van hun onderzoek. De Iraanse gemeenschap is in Vlaanderen en vooral in Nederland zeer actief. Vandaar ons voornemen om dit thema te kiezen als een van de aandachtspunten van deBuren.

In Ides Debruyne van het fonds Pascal Decroos vonden wij de ideale bondgenoot. Het resultaat van deze reis en van een tweede reis zou bestaan uit foto's en uit een boek. Uitgeverij Lannoo en dit Museum voor Fotografie waren de logische plaatsen waar we met het initiatief konden landen.

deBuren heeft samen met het Fonds Pascal Decroos een bijdrage willen leveren aan de journalistiek die vandaag moeilijk is want niet snel verkoopbaar, niet licht verteerbaar, niet kort en krachtig. Mevrouw de minister uw steun aan het Fonds Pascal Decroos is erg belangrijk. In tijden van besparingen is het belangrijk op dit Fonds te blijven inzetten.

Straks wordt het boek 'Duizend en één Dromen' voorgesteld. Hier bevinden wij ons even in Iran tussen de beelden die Pieter-Jan De Pue meebracht. Pieter-Jan is wild en een zeer enthousiaste jonge man. De rustige, stille ondervraging van Ann in combinatie met de avontuurlijke nieuwsgierigheid van Pieter-Jan leek deBuren een evenwichtige journalistieke combinatie. Anne en Pieter-Jan, ik en blij en ook een beetje trots met het resultaat. Ik was ook opgelucht als ik het bevrijdende telefoontje kreeg dat jullie veilig geland waren. Als goede pater

familias probeer ik op deBuren te letten maar in dit project werd mijn vaderlijke bezorgdheid ook letterlijk op de proef gesteld.

Ik wil hier ook iemand danken die er niet bij is. Hassan, de gids. De man die op een subtiele manier slalomt tussen de regels van het regime en de wensen van onze vrienden. Zonder hem zouden wij vandaag niet over deze informatie beschikken. Zijn elegante leugens of zijn het poëtische vertalingen, waren nodig, nuttig en soms noodzakelijk.

Wij hebben de Iraanse Ambassadeur en de Cultureel Attaché uitgenodigd. Vanavond zijn ze niet hier maar ik ben overtuigd dat ook zij zullen begrijpen dat deze kritische blikken op hun land vooral ingegeven zijn door de ambitie om een schitterend land beter te begrijpen.

Deze tentoonstelling en dit boek zijn nieuwe sporen in onze ambitie om gezonde nieuwsgierigheid te ontwikkelen en ook onze Vlaamse-Nederlandse blik even veel op de wereld te richten dan op onszelf.

Dank aan de VRT Radio voor de fijne aandacht, dank aan alle medewerkers van dit museum voor de fijne samenwerking, dank aan de uitgever en aan Chara Calvo voor de geluiden van Iran die zij op een subtiele manier samenbracht.

Dank tenslotte aan allen die ik niet vernoemde en dit deze stukjes wijsheid en schoonheid hebben toegevoegd aan deBuren verzameling.

Dorian van der Brempt

25 maart 2010